

Sygn. akt IV Pa 38/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 grudnia 2021 r. w Sieradzu

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli – Sądu Pracy

z dnia 15.09.2021 roku sygn. akt IV P 53/21 upr.

1. Oddała apelację.
2. Zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. S. kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 38 /21

UZASADNIENIE

W pozwie z 10 sierpnia 2021 roku powód P. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 10 035,75zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 października 2017 roku do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, iż kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę między wypłaconą, a należną nagrodą jubileuszową za 40 lat pracy.

W dniu 17 sierpnia 2021r. Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając w całości żądanie pozwu.

Od orzeczenia sprzeciw wywiódł pozwany (...) Spółka Akcyjna w W.. Pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości.

Zdaniem pozwanego, powód otrzymał nagrodę jubileuszową w prawidłowej wysokości, zgodnie z postanowieniami załącznika nr 9 do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy pracowników (...).

Wyrokiem z dnia 15 września 2021 r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli, uwzględnił w całości żądanie powoda zasądzając 10.035,75zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 2 października 2017r. do dnia zapłaty . Nadto zasądził na rzecz powoda zwrot kosztów , obciążył pozwanego opłata sądową 750zł. , od uiszczenia której powód był zwolniony oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3280zł. procesu

Wyrok zapadł po następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej:

Powód P. S. jest pracownikiem (...) Spółki Akcyjnej w W., zatrudniony w oparciu o umowę na czas nieokreślony i świadczy pracę na stanowisku elektromontera kwalifikowanego.

W pozwanej spółce obowiązuje Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla pracowników (...) S.A. w W. zawarty w dniu 20 czerwca 2013 roku.

Zgodnie z §14 ust. 1 ZUZP, pracownikowi przysługuje za wykonaną pracę miesięczne wynagrodzenie zasadnicze wynikające z jego grupy zaszeregowania i stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającej tej grupie oraz inne składniki wynagrodzenia, określone w Układzie.

Do wynagrodzenia zasadniczego ustalonego zgodnie z ust. 1 i 2, wlicza się także dodatek za staż pracy, o którym mowa w §15 pkt 2 oraz premie regulaminowe. Dopiero po takim wyliczeniu ustala się wysokość pozostałych składników wynagrodzenia określonych w Układzie (ust. 3).

Jak stanowił ust. 2 załącznika nr 9 do układu (nagrody jubileuszowe), w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie regulacji, podstawę wymiaru nagrody dla pracowników pozostających w stosunku pracy ze spółką przed dniem wejścia w życie niniejszego Układu, stanowi przez okres 4 lat liczonych od dnia wejścia w życie niniejszego Układu, wynagrodzenie zasadnicze ustalone zgodnie z §14 ust. 1 i 2. Po upływie wskazanego okresu podstawa wymiaru nagrody określana jest zgodnie z ust. 4.

Za dzień nabycia prawa do nagrody uważa się ostatni dzień okresu pracy uprawniającego do nagrody

(ust. 5).

W myśl ust. 8 pkt 6, po przepracowaniu 40 lat nagroda przysługuje w wysokości 600% postawy wymiaru W dniu 21 lipca 2016 roku wszedł w życie Protokół Dodatkowy Nr 1 do ZUZP z 20 czerwca 2013 roku.

W oparciu o postanowienia regulacji, zmieniono ust. 3 załącznika nr 9, w ten sposób, że słowa „ustalone zgodnie z §14 ust. 1 i 2”, zastąpiono słowami „jakie przysługiwało pracownikowi w dniu 31 grudnia 2013 roku”.

Do 31 grudnia 2013 roku w skład wynagrodzenia zasadniczego powoda nie wchodził dodatek za staż pracy i premie regulaminowe. Powód P. S. nabył prawo do nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy w dniu 1 października 2017 roku. We wskazanej dacie wynagrodzenie zasadnicze powoda stanowiło kwotę 3 280,00 zł. Pracodawca wypłacił P. S. tytułem nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy kwotę 9 644,25 zł. W okresie od 21 lipca 2016 roku do 1 października 2017 roku powód nie zawierał z pracodawcą porozumienia celem wprowadzenia do stosunku pracy postanowień Protokołu

Dodatkowego Nr 1. Pozwany nie złożył również w wymienionym zakresie oświadczenia o wypowiedzeniu powodowi dotychczasowych warunków pracy i płacy (dowód: bezsporne).

Powyższy stan faktyczny był niesporny, który Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe pozwanego zmierzające do ustalenia jaki był zamiar i intencja stron zawierających ZUZP w zakresie określenia wysokości odprawy emerytalnej i nagrody jubileuszowej (art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.). Sąd zaznaczył przy tym, że Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy stanowi źródło prawa pracy (art. 9 § 1 k.p.) i jako taki podlega wykładni sądowej przy zastosowaniu swoistych reguł interpretacyjnych. Regulacja taka, nie zawiera oświadczeń woli podlegających wykładni według zasad określonych w art. 65 k.c. Interpretacja postanowień układu winna uwzględniać reguły wykładni systemowej i funkcjonalnej, przy jednoczesnym założeniu, iż decydująca jest treść dokumentu (wykładnia językowa). W ocenie Sądu Rejonowego, treść postanowień układu, w oparciu o które

sformułowano żądanie pozwu jest jednoznaczna. W rezultacie, Sąd nie znalazł podstaw do skorzystania z zeznań świadków i zgłoszone wnioski oddalił.

Przechodząc do oceny prawnej, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odwołał się do pierwotnej wersji Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy - z 20 czerwca 2013 roku, zgodnie z którą podstawę wymiaru nagrody dla pracowników pozostających w stosunku pracy ze spółką przed dniem wejścia w życie niniejszego Układu, stanowić miało przez okres 4 lat liczonych od dnia wejścia w życie niniejszego Układu, wynagrodzenie zasadnicze ustalone zgodnie z § 14 ust. 1 i 2. Sąd meriti wskazał, że regulacja ta była jednoznaczna, a odwołanie do postanowień układu precyzujących pojęcie wynagrodzenia zasadniczego, nie nasuwa w tym zakresie żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Pracownikowi przysługuje za wykonaną pracę miesięczne wynagrodzenie zasadnicze wynikające z jego grupy zaszeregowania i stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającej tej grupie oraz inne składniki wynagrodzenia, określone w Układzie. Co istotne, do wynagrodzenia zasadniczego, wlicza się także dodatek za staż pracy, o którym mowa w §15 pkt 2 oraz premie regulaminowe (ust. 3 §14).

Dalej sąd meriti wskazał, że zasady naliczania nagrody jubileuszowej, w zamiarze pozwanego, miały ulec zmianie na skutek Protokołu Dodatkowego z 1 czerwca 2016 roku. Wówczas to, zmieniono treść ust. 3 załącznika nr 9, w ten sposób, że słowa „ustalone zgodnie z §14 ust. 1 i 2”, zastąpiono słowami „jakie przysługiwało pracownikowi w dniu 31 grudnia 2013 roku”. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanego, że ta regulacja miała zastosowanie przy ustalaniu wysokości nagrody dla powoda P. S. (prawo do niej nabył po dniu wejście w życie protokołu).

W ocenie Sądu I instancji nowa treść ust. 3 załącznika nr 9, z całą pewnością prowadziła do mniej korzystnego dla pracownika rozwiązania w zakresie wysokości świadczenia. Skoro powód 31 grudnia 2013 roku nie otrzymywał chociażby dodatku stażowego (składniku wynagrodzenia zasadniczego w myśl §14 układu), po przeliczeniu, uzyskać musiałby nagrodę w niższej kwocie (co zresztą faktycznie nastąpiło).

W konsekwencji pozwany, chcąc skutecznie zmienić opisane postanowienia układu, winien zastosować procedurę z art. 241¹³§2 k.p., bądź zawrzeć z pracownikiem indywidualne porozumienie. W tym zakresie powoła się na pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uchwale z 29.11.2005r. (II PZP 8/05 336), z którego wynika, że art. 241¹³§2 k.p. dotyczy każdego pogorszenia sytuacji pracownika, a nie tylko mniej korzystnego ukształtowania warunków pracy lub płacy, które zostały wyraźnie uzgodnione przez strony stosunku pracy w umowie o pracę.

W świetle powyższego, Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego, zgodnie z którym powodowi przysługuje nagroda jubileuszowa, w wysokości odpowiadającej 600% jego wynagrodzenie zasadniczego z 31 grudnia 2013 roku. W ocenie Sądu Rejonowego, podstawy do wyliczenia przysługującej powodowi nagrody jubileuszowej, nie mogło stanowić jego wynagrodzenie zasadnicze przysługujące w dniu 31 grudnia 2013 roku.

Z podanych względów zasądzono od pozwanego na rzecz P. S. kwotę 10 035,75 zł, stanowiącą różnicę między świadczeniem wypłaconym, a należnym (3 280,00 x 6 - 9 644,25).

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481§1 k.c. zasądając je od dnia następującego po dacie wymagalności świadczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach wydano w oparciu o art. 98 k.p.c. i zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 750,00zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz.265), a opłaty sądowej, na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398).

Wyrokowi w pkt 1 nadano rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty stanowiącej jednomiesięczne wynagrodzenie powoda (art. 477² § 2 k.p.c.).

Apelację od wyroku wywiodła pozwana (...) S.A., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucono:

1) naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art.233§ 1 kpc, tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie, a w szczególności:

a) w zw. z art. 245 kpc poprzez pominięcie, ewentualnie brak nadania odpowiedniej rangi dowodowi z dokumentu złożonego przez pozwaną, stanowiącego wykładnię autorską stron sygnatariuszy ZUZP w zakresie rozumienia pojęcia „wynagrodzenie zasadnicze” jakie miało stanowić podstawę wymiaru nagród jubileuszowych i odpraw emerytalnych, zawierającego oświadczenia podpisanych na nim osób pn „Wspólne wyjaśnienia stron w sprawie wykładni treści postanowień ZUZP...”, (dalej jako Wyjaśnienia lub Wykładnia ZUZP), w zakresie ustalenia że zamiarem i intencją stron zawierających ZUZP było określenie wysokości nagród jubileuszowych w oparciu o zapisy ust. 3 Zał nr 9 do ZUZP w zw. z §14 ust.li 2 ZUZP tj. biorąc za podstawę wysokość wynagrodzenia powoda na dzień 31.12.2013 r.,

b) nieuwzględnienie zeznań świadków: negocjatorów i sygnatariuszy ZUZP i brak rozważenia istotnych informacji jakie były przez nich przekazane dotyczących zarówno intencji i woli stron zawierających ZUZP, ale także celowości przyjętych rozwiązań w kontekście historycznym i chronologicznym zwłaszcza w aspekcie prywatyzacji pozwanej spółki, co uzasadniało podział pracowników na dotychczas zatrudnionych, dla których proponowano zachowanie dotychczasowych zasad wypłat nagród jubileuszowych i odpraw emerytalnych w czteroletnim okresie przejściowym w przeciwieństwie do zasad przewidzianych dla nowo przyjmowanych pracowników, co skutkowało

c) pominięcie istotnej okoliczności o konsekwencjach z tego wynikających, że sygnatariusze ZUZP przewidzieli odmienne regulacje w zakresie ustalania wysokości omawianego świadczenia dla osób zatrudnionych przed wejściem w życie Układu tzw „starych kolejarzy” i nowo zatrudnianych pracowników a wynikało to z woli zachowania dotychczasowych zasad wypłaty tych świadczeń dla starych kolejarzy, a te dotychczasowe zasady przewidywały ustalanie wysokości tych świadczeń przy podstawie wymiaru stanowiącej wynagrodzenie zasadnicze pracownika, o którym mowa w §14 ust.l ZUZP, a nie §14 ust.3,

d) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału polegającą m uznaniu, że definicją wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w §14 ust.l i 2 objęte są także dodatki do tego wynagrodzenia w tym m.in. dodatek stażowy i premia, podczas gdy były to odrębne składniki wynagrodzenia, które dopiero zostały włączone do wynagrodzenia zasadniczego na podstawie §14 ust.3 i że nagrodę jubileuszową i odprawę emerytalną wylicza się od wynagrodzenia obejmującego te dodatki, podczas gdy definicje wynagrodzenia zasadniczego wskazane w ust 1 i 3 są zasadniczo różne i ta różnica polega właśnie na tym, że to wskazana w ust.3 w swej definicji wchłonęła świadczenia dodatkowe tj. dodatek stażowy i premię, które przestały być osobnymi składnikami wynagrodzenia, jednakże jak wynika wprost z zał nr 9 ust.3 do ZUZP podstawą wymiaru nagrody jubileuszowej jest wynagrodzenie zasadnicze określone według definicji wskazanej w ust.l, a więc bez dodatku stażowego i premii, a więc nie określone w ust.3 §14 ZUZP,

e) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału w zakresie oceny, że Protokołem Dodatkowym nr 1 do ZUZP zostały w sposób kreatywny zmienione zasady wypłaty nagród jubileuszowych i odpraw emerytalnych, i że jako mniej korzystne wymagały wypowiedzenia warunków płacy, podczas gdy jak podkreślała pozwana miały one charakter wyłącznie redakcyjny, co oznaczało nadanie im takiego brzmienia, które nie pozostawiałoby wątpliwości interpretacyjnych przy zachowaniu tego samego merytorycznego znaczenia, bo wskazanie w pierwotnym brzmieniu w zał nr 9 ust.3, że podstawą wymiaru świadczenia jest wynagrodzenie „ustalone zgodnie z §14 ust.l i 2” znaczy dokładnie to samo co „jakie przysługiwało pracownikowi w dniu 31.12.2013 r.”, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej interpretacji przez Sąd I Instancji tych postanowień,

f) pominięcie istotnej okoliczności, że pozwany pracodawca jeszcze przed wejściem w życie nowego ZUZP wypłacał nagrody jubileuszowe obliczone z zastosowaniem jako podstawy ich wymiaru wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w §14 ust.1, a następnie konsekwentnie przez kolejne lata od wprowadzenia nowego ZUZP aż do chwili obecnej wypłaca nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalne wg prezentowanych zasad,.

2) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności

a) postanowienia ust.3 zał. nr 9 do ZUZP w zw., z postanowieniami § 14 ust.1 i 3 ZUZP w zw. z art.9 Kodeksu Pracy, poprzez przyjęcie, że podstawą ustalenia wysokości nagrody jubileuszowej jest §14 ust.3 ZUZP, a nie §14 ust.1, podczas gdy:

- postanowienie ust.3 zał nr 9 do ZUZP wprost wskazuje na §14 ust 1 jako podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej, a więc że należy przyjąć wynagrodzenie zasadnicze, jakie przysługiwało pracownikowi przed zmianą wprowadzoną na podstawie §14 ust.3, a po jego przerehabrowaniu doprecyzowano, na podstawie Protokołu Dodatkowego nr 1, wprost wskazanego jako wynagrodzenia jakie przysługuje pracownikowi w dniu 31.12.2013 r., a więc dokonanie wykładni tego postanowienia wbrew jego literalnemu brzmieniu, a więc z naruszeniem zasad wykładni językowej, która powinna mieć priorytetowe znaczenie, a także
- w sprawie powinna mieć zastosowanie także a nawet przede wszystkim wykładnia autentyczna, autorska w wykonaniu stron-sygnatariuszy ZUZP, którą Sąd pominął wbrew stanowisku Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12.08.2009 r. sygn. akt IIPK 8/09 o konieczności uwzględniania w wystarczającym stopniu stanowiska i zgodnej woli i zamiarów (intencji) stron zawierających ZUZP, czyli pracodawcy i związków zawodowych w chwili zawierania (podpisywania) tego Układu, które ci w sposób jednoznaczny wyrazili w „Wyjaśnieniach”, a także w zeznaniach co oznacza, dokonanie przez Sąd I instancji błędnej wykładni postanowień ZUZP z dnia 20.06.2013 r. tj. ust.3 Załącznika nr 9 do ZUZP w zw. z §14 ZUZP wbrew jego literalnemu brzmieniu oraz z pominięciem wykładni autorskiej w wykonaniu stron sygnatariuszy Układu, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego ustalenia, że wysokość nagrody jubileuszowej należnej pracownikowi powinna być ustalona w oparciu o wysokość wynagrodzenia powoda wyliczonego na dzień ustania stosunku pracy, na podstawie §14 ust.3 ZUZP, podczas gdy z wykładni językowej, autentycznej, autorskiej tj. z uwzględnieniem zgodnego zamiaru i woli stron oraz systemowej - wskazującej na wolę świadomego zróżnicowania sytuacji pracowników ze względu na okres zatrudnienia i zamiar zachowania dla „starych kolejarzy” dotychczasowych zasad wypłaty nagrody jubileuszowej w okresie przejściowym, w przeciwieństwie do nowo zatrudnianych, dla których jako podstawę wymiaru przewidziano najniższe, następnie minimalne wynagrodzenie, z czego wyraźnie wynika, że nagroda jubileuszowa należna powodowi powinna być ustalona w oparciu o wysokość wynagrodzenia powoda ustalonego na podstawie §14 ust.1 i 2 ZUZP w zw. z ust.3 zał nr 9 do ZUZP, a więc liczonego na dzień 31.12.2013 r.

a) Postanowienia pkt 22 Protokołu Dodatkowego nr 1 do ZUZP poprzez przyjęcie, że zawiera on mniej korzystane zasady ustalania podstawy wy miaru nagród jubileuszowych niż określone w zał na 9 ust 3 w zw. z §14 ust 1 i 2 i jako takie powinny być wypowiedziane dotychczasowe zasady, podczas gdy zmiana ta miała charakter wyłącznie redakcyjny , miała na celu zachowanie tożsamości normy jedynie przy innym, nie budzącym wątpliwości jej sformułowaniu

b) Art. 241⁶ KP poprzez jego nieuwzględnienie,

c) Art.65 kc poprzez brak uwzględnienia zgodnej woli i zamiaru stron-sygnatariuszu ZUZP wyrażonej w „Wyjaśnieniach...”,

Wskazując na powyższe, apelująca (...) SA wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. oddalenie powództwa w zaskarżonej części,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej (...) SA kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych,

oraz uwzględnienie wniosku restytucyjnego:

3. orzeczenie zwrotu przez powoda na rzecz pozwanego kwoty 3 280 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia złożenia wniosku restytucyjnego do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na apelację, powód wnosił o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Jej zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (art. 233 kpc.) oraz powołanych w apelacji przepisów prawa materialnego - ust. 3 zał. nr 9 do ZUZP w zw., z postanowieniami § 14 ust. 1 i 3 ZUZP w zw. z art. 9 Kodeksu Pracy, art. 241⁽⁶⁾ §1kp., art. 65 kc., nie znalazły akceptacji Sądu Okręgowego.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczy prawa, a konkretnie wykładni §14 ust. 1 i ust. 2 ZUZP, po zmianie dokonanej Protokołem Dodatkowym z 1 czerwca 2016 roku, który wszedł w życie z dniem 1 czerwca 2016r. Jak trafnie zwraca uwagę Sąd I instancji, pierwotna wersja §14 ust. 1 i ust. 2 ZUZP z 20 czerwca 2013r. w zakresie dotyczącym pojęcia wynagrodzenia zasadniczego nie nasuwała żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Przepis §14 ust. 1 ZUZP stanowił wyraźnie, że pracownikowi przysługuje za wykonaną pracę miesięczne wynagrodzenie zasadnicze wynikające z jego grupy zaszerogowania i stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego odpowiadającej tej grupie oraz inne składniki wynagrodzenia, określone w Układzie. Do wynagrodzenia zasadniczego ustalonego zgodnie z ust. 1 i 2, wlicza się także dodatek za staż pracy, o którym mowa w §15 pkt 2 oraz premie regulaminowe. Dopiero po takim wyliczeniu ustala się wysokość pozostałych składników wynagrodzenia określonych w Układzie (ust. 3).

Z kolei ust. 2 załącznika nr 9 do układu (nagrody jubileuszowe), w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie regulacji stanowił, że podstawą wymiaru nagrody dla pracowników pozostających w stosunku pracy ze spółką przed dniem wejścia w życie niniejszego Układu, stanowi przez okres 4 lat liczonych od dnia wejścia w życie niniejszego Układu, wynagrodzenie zasadnicze ustalone zgodnie z §14 ust. 1 i 2. Po upływie wskazanego okresu podstawa wymiaru nagrody określana jest zgodnie z ust. 4.

Zdaniem apelującego, zmiana treści ust. 3 załącznika nr 9, przez zastąpienie słów „ustalone zgodnie z §14 ust. 1 i 2”, słowami „jakie przysługiwało pracownikowi w dniu 31 grudnia 2013 roku”, miała charakter wyłącznie redakcyjny i oznaczała, że podstawą przyjmowaną do ustalenia wymiaru odprawy emerytalnej i nagrody jubileuszowej dla pracowników pozostających w stosunku pracy ze spółką przed dniem wejściem w życie ZUZP, powinno być wynagrodzenie zasadnicze powoda z 31.12.2013 r. Ta wykładnia zdaniem apelanta odzwierciedla także zgodną wolę i zamiar (intencję) stron zawierających ZUZP, co Sąd Rejonowy pominął, w tym także dowód z zeznań świadków – negocjatorów i sygnatariuszy ZUZP oraz przedstawioną przez pozwanego wykładnię autorską §14 ust. 1 i 2” ZUZP, przez co Sąd I instancji naruszył zasady swobodnej oceny dowodów z art. 232 kpc.

Sąd Okręgowy nie podzielił tych zarzutów prawa procesowego, jak i powyższej argumentacji. Oddalenie przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadków - negocjatorów i sygnatariuszy ZUZP, na fakty dot. woli stron zawierających Układ, wykładni autorskiej, należy ocenić jako zasadne. Sąd Okręgowy podziela zaprezentowane przez sąd meriti stanowisko, uwzględniające uregulowanie art. 9 § 1 k.p. i art. 65 k.c., bez potrzeby jego powielania. W procesie wykładni aktów prawnych pierwszeństwo ma bowiem wykładnia językowa. Wyjaśnienie treści postanowień układu zbiorowego pracy dokonane wspólnie przez jego strony na podstawie art. 241⁶ §1kp. nie są wiążące dla sądu, choć

nie powinno się pomijać woli stron (por. wyroki Sądu Najwyższego z 12.05.2004r. , I PK 339/02, z dnia 14.02.2001r. , I PKN 249/00, z dnia 26.01.1999r. , I PKN 439/98).

W ocenie Sądu Okręgowego nie można zgodzić się z argumentacją apelującego , że zmiana dokonana w 2016r. przez nadanie nowej treści ust. 3 załącznika nr 9 miała wyłącznie charakter redakcyjny. Zmiana ta

(weszła w życie 1 czerwca 2016r.) prowadzi bowiem do ustalenia podstawy obliczania nagrody jubileuszowej na mniej korzystnych od dotychczasowych zasadach , bowiem w zamiarze stron, podstawą wyliczenia tego świadczenia miało być wynagrodzenie pracownika z grudnia 2013 r. Przyjęcie takiego rozwiązania, jak słusznie podnosi Sąd I instancji, spowodowało że powód otrzymał nagrodę jubileuszową w niższej wysokości , gdyż 31 grudnia 2013r. nie otrzymywał dodatku stażowego , a ten według starych zasad - §14 ZUZP wliczano do wynagrodzenia zasadniczego, stanowiącego podstawę naliczania nagrody jubileuszowej. W związku z tym dla skuteczności rozwiązania wprowadzonego Protokołem Dodatkowym z 1 czerwca 2016 roku, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy , pozwany winien zastosować wobec powoda procedurę wypowiedzenia zmieniającego z art. 241¹³ §2kp. lub zawrzeć z powodem porozumienie , czego w rozpoznawanej sprawie zabrakło. Powołana uchwała Sądu Najwyższego z 29.11.2005r. , II PZP 8/05 zachowuje aktualność i Sąd Okręgowy w pełni ją podziela.

Reasumując ,zasadna jest konstatacja Sądu I instancji , że podstawą wyliczenia przysługującej powodowi nagrody jubileuszowej, nie mogło stanowić jego wynagrodzenie zasadnicze przysługujące w dniu 31 grudnia 2013 roku.

Z przyczyn wyżej wskazanych , apelacja jako całkowicie bezzasadna podlegała oddaleniu , o czym orzeczono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 kpc. , a ich wysokość na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.).